

vide, at det begynder altid med et eller to Tilfælde om Dagen, saa stiger det og falder senere igen, og det vil ved en Koleraepidemi i Reglen være i Løbet af en 6 Uger eller saa, at dette Kresløb foregaar. Der kan ikke tvivles om, at naar der i en Kommune dør f. Eks. 100 i en Koleraepidemi, saa kan det meget godt være Kulminationen, saa vil det meget let hælde, at en Tredjedel af Eigene kunne staa for Begravelsen paa en Gang. Det er noget, som aldeles ikke er utænkligt, navnlig i meget befolkede Landkommuner, og jeg er ogsaa temmelig vis paa, at der vil kunne findes Eksempler paa noget saadant fra den sidste Koleraepidemi. — Det, som jeg i øvrigt vilde sige, er dette, at jeg ikke bestrider, at det maatte kunde være en hensigtsmæssig Foranstaltning at oprette saadanne Sighuse, men jeg kan ikke være med til at tage det paa denne Lov, og jeg kan overhovedet ikke være med til at gaa til en saadan Foranstaltning paa denne improviserede Maade, som der her er Tale om. — Det er Spørgsmaal, der maa overvejes ganske anderledes, end at man kan sætte det ind ved et Ændringsforslag ved en 2den Behandling. Og navnlig forekommer det mig ogsaa, at naar der dog skal paalægges Kommunerne betydelige Byrder i den Henseende dels ved Opførelsen og dels ved den fremtidige Vedligeholdelse, saa er der noget høist besynderligt i at skride til saadanne Foranstaltninger, uden at der gennem Kommunernes Organer har været hørt en eneste Røst i den Retning, og uden at man har givet dem mindste Lejlighed til at udtale sig herom. Jeg tror desuden ogsaa, at naar en saadan Foranstaltning skulde indføres, saa vilde det blive nødvendigt at gøre adskillige Tillægsbestemmelser. Det lader sig ikke gøre ved et Hænestrøg. Der maa vedtages f. Eks. Bestemmelser om, hvem der er berettiget til at afgøre, hvor stort Sighuset skal være, og der maa vedtages Bestemmelser om, hvor mange Penge der maa anvendes paa det o. s. v. Derfor kan jeg kun yderligere gentage, at paa denne uforberedte Maade kan jeg ikke gaa til en saadan Foranstaltning, selv om man vilde fritage Staten og Kirkeejeren og lægge det hele over paa Kommunerne. Det vilde jeg dog finde ikke kunde gaa an at tage Bestemmelsen om paa denne Maade. Denne Sag trænger til en ganske anderledes Overvejelse, inden man skrider dertil.

J. C. Christensen: Den ærede Ordfører vil henvide mig til § 21 i Lovforslaget, hvor det hedder, at Tilfølgere kunne forbydes, men denne Henvisning rammer tem-

melig meget ved Siden af, for det er jo kun, naar offentlig Behandling er paabudt og er i Gang, at det hjælper noget at henvide til § 21, at Tilfølgere kunne forbydes. Naar et Menneske bliver sygt ude i Kommunerne af smitsom Sygdom og dør og skal begraves, saa kommer ikke den Slags Paabud frem, undtagen offentlig Behandling allerede har fundet Sted, saa denne Henvisning rammer ved Siden af, og det kunde den ærede Ordfører have sparet sig. Men endnu mærkeligere end dette var hans Forsvar for Kommunerne. Han sagde, at det, der blev gjort, ikke var til Gavn for de levende, men at det derimod var til Gavn for de døde. Det er det mærkeligste Bevis, jeg har hørt endnu, hvad kan det gøre de døde, om smitsomme Sygdomme udbrede sig, det rager jo ikke dem i mindste Maade. Det, vi ville gøre med de offentlige Sighuse, er sikkerlig lige saa godt for de levende, som det, den ærede Ordfører var med til i Tjor, men den Forstel er der foruden den, jeg før nævnte, nemlig at Byrden her falder ligelig paa Kommunerne, at her kommer Byrden en Gang for alle, og jeg er overbevist om, at de levende Mennesker ude i Kommunerne vilde meget vel stonne paa, at det er en Foranstaltning, der er til Gavn for dem og ikke for de døde. — Den ærede Justitsminister mente, at man ikke kunde gaa med til det, uden at Kommunernes Organer havde Lejlighed til at udtale sig derom, men den høje Regering gif i Tjor smukt med til Alderdomsforørgelsen, som man fik lavet sammen, uden at man lod Kommunerne udtale sig om den, og det er dog en Byrde, som falder meget ulige, og som de maa blive ved at bære og bære Aar efter Aar, og som man mange Steder i Landet er meget misnøjet med.

Tauber: Det er ikke min Hensigt at indblande mig i den egentlige Diskussion mellem den ærede Ordfører for Mindretallet og den ærede Ordfører for Udvalget. Jeg vilde ønske, at man kunde komme til en Ordning i den Retning, hvori Mindretallets Forslag gaar, men for øvrigt mener jeg, at Loven selv uden dette vil indeholde et Fremstødt. Derimod tror jeg ikke, at Flertallet har gjort Ret i saa raast at opgive de Ønsker, som ganske sikkert fra alle Sider næres paa dette Omraade. Nu har Flertallet imidlertid gjort det, og Sagen er spoleret, vi maa altsaa tage den, som den er. Det er en fedelig Ting, men der er ikke stort derved at gøre. — Den nærmeste Anledning til, at jeg har begæret Ordet, er den Udtalelse, der nylig fremkom fra den ærede Justitsminister. Den ærede Minister mindede om, at de ældre her